

rier ikke kunne bestaa. Jeg kan altsaa ikke se, at de ville blive ringere stillede ved denne Bestatningsform, end de ere allerede nu. Naar man ser hen til, at i Løbet af blot 22 Aar, fra 1864 til 1886, er Brænderiernes Antal her i Landet sunket til $\frac{1}{3}$, medens Produktionen er vedbleven at være den samme, vise disse Tal jo noksom, at det er Storproduktionen, der er gaaet frem og har knækket den mindre Produktion. Hvad Gjærfabrikanterne angaar, mindes jeg ganske tydelig, at i 1871—72, da Spørgsmaalet først var fremme i Landstinget, blev Hensynet til Gjærfabrikanterne fremhævet til Fordel for at gaa over til Produktbestatning. Man betragtede det som en Ubillighed, at Gjærfabrikanterne skulde betale Produktionsafgift af Gjæren; d. v. s. naar der produceres Gjær i Forbindelse med Spiritus, betale de Produktionsafgift af Gjæren; produceres der derimod Gjæralene uden Forbindelse med Spritfabrikation — og en saadan Fabrik har vi her i Landet — betale de ingen Produktionsafgift. Det kunde altsaa siges, at det er en Ubillighed, at Gjærfabrikerne skulde betale Produktionsafgift af deres Gjær. Nu gjøres det gjældende fra Spritfabrikerens Side, at det er en Ubillighed mod det at gaa over til Produktbestatning, fordi Gjærfabrikerne saa ere i Stand til at undersøge dem paa Markedet. Det viser kun, hvorledes Betragtningerne kunne skifte. Fra først af var Produktbestatningen fremhævet til Fordel for Gjærfabrikerne; nu bliver det indvendt mod Produktbestatningen, at Spritfabrikerne ikke ville kunne staa sig i Konkurrencen med Gjærfabrikerne. Det ærede 6te Medlem for 6te Kreds (W. Petersen) bebudede et Endringsforslag til 2den Behandling om, at der skulde gives Spritfabrikerne en passende Frist, for at de kunne indrette sig paa Gjærfabrikationen og paa at skaffe sig Udsættelse for den producerede Gjær, da de ellers vilde komme til at lide i Konkurrencen med Gjærfabrikerne, som allerede nu ere indrettede paa at producere og afsætte Gjær. Jeg skal, idet jeg først vil gjøre den Bemærkning, at jeg ikke kan have Noget imod, at der gives en noget længere Frist end den i Lovforslagets § 25 nu fastsatte, dog meget anmode det ærede Medlem om ikke at stille Fordringen for høit med Hensyn til den Frist, der skal gives mellem Fremkomsten af Fordringen om at faae anbragt Maalere og Produktbestatningens Indtræden i et Brænderi. Vil man s. Ex. gaa til Noget som et Aar, vil det se ganske besynderligt ud i en vedvarende Lov, at det altid et Aar i Forveien skal anmeldes, naar man vil begynde

at drive et Brænderi og altsaa skal have en Maaler anbragt deri. Jeg indbømmer, at dersom man vil tage dette Hensyn til de store Spritfabrikanter's Frygt for at komme til at konkurrere med Gjærfabrikerne i Løbet af den første Tid, kan man imødekomme det Ønske ved at forlænge Fristen i § 25, som nu er 12 Uger, noget; men jeg vil saa meget anbefale det ærede Medlem ikke at stille Fordringen for høit.

Derneft vil jeg ogsaa af en anden Grund anbefale, at man ikke gjør Fristen for lang, ganske simpelt af den Grund, at det jo direkte kommer til at gaa ud over Gjærfabrikanterne, idet den forhøiede Karumsbestatning 2,35 Ore jo strax indtræder, saa at de altsaa, saa længe denne Frist varer, komme til at betale den høiere Karumsafgift, med andre Ord: de ville komme til at betale ikke blot den forhøiede Produktionsafgift for Brændevin lige med Spritfabrikanterne, men de ville komme til at betale den forhøiede Produktionsafgift af deres Gjær i denne Mellemtid, og af den Grund maa man ikke gjøre Fristen for lang.

Jeg er ganske enig med det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Schlegel) i, at det vilde være særdeles ønskeligt, om man kunde skaffe Kommunerne andre Indtægtskilder, end de hidtil have haft, idet det jo viser sig, at Kommunerens Udgifter vore med rivende Fart, og at det bliver vanskeligere og vanskeligere at faae Udgifterne dækkede ved Paaligning alene paa den gamle Basis, der jo for Landkommunerens Vedkommende ubelukkende er Hartkorn og Formue og Leilighed; Smaa-indtægter af Næringsbevis osv. regner jeg naturligvis ikke med. Jeg er altsaa ganske enig med det ærede Medlem i, at det vilde være særdeles ønskeligt, om man kunde skaffe Kommunerne nye Indtægtskilder, men det staaer rigtignot for mig som et stort Spørgsmaal, om det vilde være den rette Maade at afhjælpe Trangen til forøgede Indtægter for Kommunerne paa. Det vilde jo ganske vist være en for dem overmaade bekvem Maade at faae en Indtægtsforøgelse paa, idet Kommunerne uden videre vilde faa udbetalt Beløbet af Statskassen, der havde oppebaaret det paa deres Vegne, uden at Kommunerne havde nogen anden Uleilighed dermed end at modtage og kvittere for Pengene. I den Henseende vilde det være overordentlig tiltalende for Kommunerne at faae Afgiften paa denne Maade, men et andet Spørgsmaal er jo dog, om det er billigt, at Kommunerne efter Folketal komme til at dele den Indtægt, der hidrører fra Bestatning af Brændevin. Jeg har nu ikke saa lidt Tvivl, om Folketallet vilde være det rette Udtryk for, i hvilket